

● — pointa

DO NEZNÁMA

Šárka Šestáková

Do neznáma

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Šárka Šestáková

Do neznáma – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Novela

DO NEZNÁMA

Šárka Šestáková

Copyright © Šárka Šestáková, 2024

E-book konverzi vytvořilo Grafické a DTP studio Fragment

E-book konverze © Grafické a DTP studio Fragment, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-483-4

ISBN e-knihy 978-80-7691-612-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-613-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-602-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Děkuji všem, kteří mi v mém vlastním
putování do neznáma pomáhají volit
správnou cestu.*

I.

Bylo to ráno jako každé jiné. Pomáhala jsem matce s úklidem naší chýše. V klanu Isnende jsem žila už sedmnáct let a nepamatovala jsem si, že by tomu kdy bylo jinak. Vedla jsem monotónní, předem nalajnovaný život dcery vůdce klanu. Možná si říkáte, že je to fajn, ale nic nemůže být dále od pravdy.

Z myšlenek mě vytrhl hlas mé matky Riany žádající mou duchapřítomnost. „Jane, nad čím zase přemýšlíš?“ podezíravě zvedla úzké obočí. „Odneseš tohle Elen. Už na něj čeká,“ podala mi koš se sušeným masem. Beze slova jsem vyšla z chýše a zamířila k matčině přítelkyni.

Shýbla jsem se k zemi, obdivujíc sněhovou postavičku, kterou zde postavily děti, když vtom jsem uslyšela zasvištění šípu. Narovнала jsem se a spatřila Elen běžící směrem ke mně. Téměř bez dechu se zastavila a popadla mě za rameno. „Jsou tady. Stridende.“ Košík s masem najednou nebyl důležitý. Stridende byli úhlavní nepřátelé našeho klanu. Ničili, kradli, vraždili. Cestovali po světě a brali si, co uznali za vhodné. Byli nemilosrdní a krutí. A aby toho nebylo málo, téměř neporazitelní v boji.

Elen se snažila setřást mi z tváře šokovaný výraz. „Jane, uteč!“ vykřikla a rozběhla se dál varovat ostatní.

V mysli jsem měla temno. Tolikrát nacvičovaný postup úniku při případném napadení, který mi byl vštěpován, jsem si náhle nepamatovala. Panika ve mně rostla. Rozběhla jsem se zpět do chýše.

Ve dveřích mě zastavila matka. „Viš, co máš dělat, Jane. Běž s ostatními do lesa, schovejte se. Já musím pomoci lidem dostat se z tábora.“ S těmi slovy se prosmýkla kolem mě a zmizela v narůstajícím zmatku.

Má pravdu, pomyslela jsem si. Nesmím panikařit.

V rychlosti jsem našla svou dýku, jedinou zbraň, kterou jsem směla nosit. Matka byla toho názoru, že větší zbraň, nebo dokonce schopnost bojovat by byly pro mladou dívku nevhodné. Boj byl záležitostí mužů. Vzhledem k podmínkám, v jakých náš klan žil, mi tento názor připadal poněkud nemístný, i když šlo o jeden ze starých kmenových zvyků. Ale naše zvyky respektovali všichni. A zrovna s mojí matkou se nikdo hádat nechtěl.

Vyběhla jsem z chýše. Houstnouchy smršť šípů kropila zledovatělé střechy. Koutkem oka jsem zahlédla pár těl bezvládně ležících ve sněhu zbarveném do ruda. S bušícím srdcem jsem se rozeběhla k lesu. Byla jsem jedna z posledních. Okolo mě už bylo jen pár starců, neschopných včas najít úkryt, kteří se krčili ve stínech ve snaze maximalizovat svou šanci na přežití. Dolehly ke mně zvuky blízkého boje. Stridende se blížili.

Neměla jsem čas. Panika ve mně rostla. Doběhla jsem k jedné z chýší na kraji lesa a schovala se uvnitř za hromadu košů. Skrčila jsem se, jak nejvíce jsem dokázala, a snažila se zpomalit prudce bušící srdce. *Sakra. Měla jsem si najít lepší úkryt. Co tady vůbec dělám? Matka mě zabije.*

Nevím, jak dlouho jsem byla schovaná. Zvuky boje se rychle přibližovaly. Slyšela jsem křik a třeskot zbraní. Pevně jsem svírala oční víčka a snažila se být neviditelná.

Postupně všechno začalo utichat. Jediné, co jsem teď vnímala, byly kroky. Blížily se. Křupání sněhu se ozývalo čím dál hlasitěji. Strachem jsem se nemohla ani pohnout, netušila jsem, ze kterého klanu je ten, kdo ke mně míří. Nepřítel by mě mohl zabít.

Vešel do chýše a cosi si tiše mumlal. Začal se přehrabovat v uložených věcech nedaleko mé skrýše. Snažila jsem se nedýchat moc nahlas. Hlavou mi problesklo matčino vyprávění o posledním útoku. Odehrál se, když jsem byla ještě dítě a ve světě vládl jen chatrný mír. Matka tehdy utekla s ostatními ženami do lesa. Když se vrátily, našly náš tábor zpustošený a spoustu mrtvých. Snažila jsem se nemyslet na to, že bych mezi nimi tentokrát mohla být i já. *Bude se zlobit, až zjistí, kde jsem, prolétlo mi hlavou.*

Znovu jsem se zaposlouchala. Ticho. *Odešel?* Opatrně jsem vykoukla zpoza košů a rozhlédla se. Přímo přede mnou stála žena, tedy spíše dívka, a hleděla mi do očí. Roztáhla rty do vítězoslavného úsměvu. Jako by doufala, že mě tu najde.

Udělala jsem to jediné, co mě napadlo. Pevně jsem sevřela dýku v pravé ruce, vymrštila jsem se z úkrytu a pokusila se neznámou bodnout do stehna a utéct. Nebyla jsem ale dost rychlá. Proutěné koše se rozlétly do všech stran a dívka se mému pokusu o útok bez větší námahy vyhnula. Jen tak tak se mi podařilo nezakopnout. Chtěla jsem proběhnout kolem ní ven, ale ona mě chytila za zápěstí a trhla mnou zpět, až jsem upadla.

„Věř mi, tam teď jít nechceš. Pokud teda nestojíš o čepel v zádech,“ povytáhla jedno obočí. Z křečovitě sevřených prstů mi vypáčila zbraň a zahodila ji na druhou stranu chýše. Poté se mi znovu zadívala do očí. Nedýchala jsem, pouze počítala údery svého srdce, které bušilo jako o život.

Jedna. Dvě. Tři.

„Ty jsi dcera vůdce klanu, že?“ prohlížela si mě. Napadlo mě to popřít, ale strachy jsem se nedokázala pohnout, natož mluvit.

Čtyři. Pět. Šest.

„Fajn,“ řekla jen a zvedla sekeru, kterou dosud držela v ruce ve výšce pasu. Zavřela jsem oči.

II.

Seděla jsem zabalená do dek v hlavním stavení, stojícím uprostřed osady. Byl večer příběhů. Vždy jsme se tady scházeli, když se dělo něco významného. Teď jsem seděla v kroužku s ostatními dětmi zabalenými do peřin a nikdo ani nedutal. Napjatě jsme pozorovaly mou matku hovící si uprostřed společenství s tlustým svazkem v rukou. Zrovna začínala číst poslední dnešní příběh.

„Tenhle příběh je starý jako náš klan sám,“ začala.

„Ne-e, zase tahle stará historka?“ ozval se z hromady kožešin dětský hlásek.

Matka se jen usmála a pokračovala: „Před dávnými časy, kdy náš klan ještě zůstal pouhou myšlenkou, byl svět mnohem větší. Měli jsme dokonce vlastní měsíc. Zářil na obloze jako velká bílá miska plná sněhu politého medem. Osvětloval cestu života lidem, kteří žili v míru. Byl to velmi odlišný svět. Vedle nesčetných měst, moří a rozmanitých tvorů v něm však existovali i zlí lidé...“

„Tak jako dneska,“ přerušil opět vyprávění neposedný hoch.

„Ano, přesně tak. Tito lidé se rozhodli, že na měsíc odletí. Postavili velikou loď, která dokázala létat vzduchem, a vydali se tam. Ovšem když přistáli, něco se pokazilo. Nikdo přesně nevěděl, jak se to stalo, ale kus té obří zářící koule se utrhł a řítil se k nám na zemi.“

Pár z nás zatajilo dech. Tuhle historku jsme milovali.

„Narazil do země a zapříčinil vznik chaosu, jaký dosud nikdo nezažil. Země se rozpadla na mnoho částí a polovina jí

lehla popelem. Až po dlouhé době se na jednom z mála území, která byla pro lidi stále ještě obyvatelná, vytvořily tři klany.“

„A jak mohla být ta území oddělená?“ ozvala se drobná holčička s culičky, oči rozzářené vzrušením.

Na Rianě bylo vidět, že ji vyprávění příběhu o stvoření našeho světa baví, i když jej zvědavým dětem předkládala už nejméně posté. „Při pádu úlomku měsíce se země roztříštila na mnoho kousků a ty se od sebe oddělily. Mezi ně se rozlila voda, která byla do té doby jen v podzemí. A místa, která se takto nerozdělila, zasáhlo Spáleníště. Nic tam nežilo ani nerostlo a dostat se přes ně bylo velice namáhavé.“ Na moment se odmlčela. „Třeba se jednou někdo z vás dostane na hranice nám známého území a zjistí, zda tam to Spáleníště ještě skutečně je. Ale to byste museli být velcí dobrodruzi a cestovatelé, až vyrostete.“

O Spáleníšti toho nikdo moc nevěděl. Nebylo pro nás přínosné snažit se k té oblasti přiblížit nebo ji nějak zkoumat. Podstatné bylo, že nám odtud nehrozilo žádné nebezpečí. Čas od času ale přicházely zvěsti od zbloudilých cestovatelů, kteří k těm místům pronikli blíž. Příběhy vyprávěné u ohně za teplých večerů.

„Ale vždyť to nedává smysl,“ vyskočilo další neposedné dítě. „Tenhle příběh slyším už postopětaosmdesáté, a pořád mi nikdo neřekl, jak se ten měsíc, pokud skutečně existoval, utrhł a spadł. Podle mě existovaly jenom hvězdy. Stejně jako teď.“

„Dobře, pokud si to myslíš...“ opáčila matka. „Vždyť je to jen příběh. A takto jsme podle starých příběhů vznikli my a náš způsob života. Ale teď už dobrou noc.“

Po chvíli nespokojeného mumlání a marných proseb o další vyprávění se děti začaly zvedat k odchodu do svých domovů.

Přihopsala jsem k matce. „A mami? Co se stalo s těmi lidmi z té lodi? Jsou pořád mezi hvězdami a plují ve vesmíru?“